

Дамян Дамянов

Ти мълчиш...

... Ти мълчиш пак самотна.
В своите грижи отпратена.
Вместо в тихите сълзи да гаснеш сред тях,
закърпи ми самото, закърпи и душата ми:
че са скъсани! Мръзна! А пък виж – застудя...
Ех, не зяпай навънка, вярно, там, до оградата,
двама нежни младока се прегръщат със страст.
И целуват се звънко.
И ти спомнят, знам, младото
време, дето отскокна, дето с тебе тогаз
ни обичаше. Вчера ний подире му бягахме...
И се любехме в мрак чер с бели бъдещи дни.
...Хайде, слагай вечеря.
И е време да лягаме.
Да сънуваме пак, че там онези сме ний.

КРАЙ

© 2001 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие А6, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8624>]